

PATRICK
ROTHFUSS

TENKA
HRANICE
TOUHY

PŘELOŽIL RADOVAN ZÍTKO

ARGO

TRITON

TENKA HRANICE TOUHY

PATRICK ROTHFUSS

PŘÍBĚH ZE SVĚTA

— KRONIKY KRÁLOVRAHA —

TENKA
HRANICE
TOUHY

PŘELOŽIL RADOVAN ZÍTKO

ARGO

TRITON

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

Czech edition © Argo, 2024

Czech edition © Stanislav Juhaňák – Triton

Copyright © 2023 by Patrick Rothfuss

Cover art and interior illustrations © 2023 by Nate Taylor

Translation © Radovan Zítka, 2024

ISBN 978-80-257-4492-5 (váz)

ISBN 978-80-257-4605-9 (e-kniha)

Pro mé milé chlapce: Oota a Cutieho.

*Moje oblíbené příběhy jsou ty, které si vyprávíme společně.
Jste tím nejlepším, co mě v životě potkalo. Zasloužíte si
dokonalého otce, ale jsem rád, že místo toho máte mě.*

– Pat

*Pro Grace, která je pro mě vzorem statečnosti
a připomíná mi, že i obyčejné věci jsou kouzelné.*

– Nate

Předmluva autora

Možná byste si tuhle knížku neměli kupovat.

Vím, že se nehodí, aby spisovatel říkal něco takového. Ale raději k vám budu upřímný hned od začátku.

Zaprvé, pokud jste nečetli moje ostatní knihy, pravděpodobně byste se neměli pouštět do téhle.

Moje první dvě knihy jsou *Jméno větru* a *Strach moudrého muže*. Kdyby vás moje psaní zajímalo, zkuste si přečíst je. Nejlépe poslouží jako úvod k mým slovům a do mého světa. Tato knížka pojednává o Bastovi, postavě, která se v té knižní řadě objevila. Sice jsem se snažil, aby tento příběh obstál i samostatně, ale pokud začnete s ním, bude vám chybět spousta kontextu.

Zadruhé, pokud jste moje ostatní práce skutečně četli, měli byste vědět, že v minulosti jedna verze tohoto příběhu už vyšla. Před pradávnými časy. Ještě před covidem. Dávno, když ještě na Twitteru byla zábava a svět se zelenal novotou.

Jinými slovy o něco méně než před deseti lety. Verzi tohoto příběhu jsem vydal pod názvem „Bleskostrom“ v antologii *Darebáci*. Maličko to rozvádím v doslovu na konci knížky, ale teď řeknu jen tolik, že v ruce držíte diametrálně odlišnou verzi: s posedlostí sobě vlastní jsem ji přepsal, přidal víc než patnáct tisíc slov a spolupracoval s úžasným Natem Taylorem, který doplnil přes čtyřicet ilustrací.

PŘEDMLUVA AUTORA

Pokud jste však tehdy „Bleskostrom“ četli, obrysy tohoto příběhu znáte. Hodně se toho liší, hodně se změnilo, hodně přibylo, ale kostra zůstává stejná. Takže pokud hledáte něco *zbrusu* nového, tady to nenajdete.

Na druhou stranu, pokud se chcete o Bastovi dozvědět víc, má tato knížka co nabídnout. Pokud jste zvědaví na obchody uzavírané s bytostmi z Faerie a na tajné touhy v hloubi srdce. Pokud vás zajímají kouzla, která jste v mých ostatních knihách zahlédli jen letmo. Pokud byste rádi zjistili, co dalšího Bast dělá ve volném čase v městečku Newarre...

V tom případě by tahle knížka mohla být pro vás.

Rozbřesk: umění

Bastovi se téměř podařilo uniknout zadními dveřmi z hostince U Pocestného kamene.

V podstatě se ven dostal. Obě chodidla už měl za prahem, ve dveřích zela jen škvírka a byly by se zavřely.

Vtom uslyšel hlas svého mistra a na místě ztuhl. Věděl, že sám se neprozradil. Podrobně znal i ty nejslabší zvuky, které může hostinec vydávat. Ovládal víc než prosté finty, které by děti považovaly za vychytralé: boty v ruce, rozvrzané dveře otevřené v předstihu, kroky ztlumené chůzí po koberci...

Ne. Bast byl mnohem lepší. Místností se dokázal přesouvat a téměř při tom nezčeřil vzduch. Věděl, které schody skřípou, když předchozí noci pršelo, která okna jdou snadno otevřít a do kterých

okenic se opře vítr. Poznal, kdy oklika ven a přes hřeben střechy nadělá méně hluku než přímá cesta chodbou v patře.

To by některým stačilo. Jenže při těch nemnoha příležitostech, kdy mu na tom skutečně záleželo, Bastovi takový úspěch připadal k uzoufání nudný. Ať se s pouhou výjimečností spokojí ostatní. Bast je umělec.

Díky tomu věděl, že opravdové ticho je nepřírozené. Kdo má vybroušený sluch, tomu ticho připadá nebezpečné jako nůž ve tmě.

Když tedy Bast proplouval prázdným hostincem, hrál na podlahová prkna jako na hudební nástroj. Zaskřípání, odmlka, cvaknutí, vrznutí. Šramot, který by mohl vyrušit právě usínajícího hosta. Ale pro někoho, kdo tu žije... nebyl ničím. Byl *méně* než ničím. Šlo o příjemný zvuk těžkých dřevěných kostí pomalu sesedajících do země, který můžete přehlížet stejně snadno jako vrtění důvěrně známého miláčka v posteli vedle vás.

To všechno si uvědomoval, když si teď pohledem měřil dveře. Nezapomínal zářivé mosazné panty olejovat, ale přesto si přehmátl a dveře přizvedl, aby panty nezatěžovaly svou vahou. Teprve pak je polehoučku zavřel. I noční motýl by nadělal větší hluk.

Bast se napřímil a zazubil se, tvářil se při tom mile, šibalsky a divoce. V tom okamžiku nepůsobil tolik jako švihácký mladík, spíš jako zlobivý kluk, který ukradl měsíc a měl v úmyslu ho sníst jako tenkou bledě stříbrnou palačinku. Jeho úsměv se podobal ustupujícímu měsíčnímu srpku, ostrému, bílému a nebezpečnému.

„Baste!“ Volání se znovu ozvalo z hostince, tentokrát silněji. Nešlo o neomalený řev. Jeho mistr nekřičel jako sedlák shánějící stádo krav, ale jeho hlas se nesl jako troubení loveckého rohu. Bast ucítil, jako by mu srdce sevřela pěst.

Povzdechl si, otevřel dveře a rázně nakráčel zpátky dovnitř. V jeho podání působila chůze jako tanec. Byl snědý, vysoký a působivý. I když se mračil, stejně měl milejší výraz, než když se někteří lidé usmívali. „Ano, Reshi?“ odpověděl vesele.

Hostinský po chvilíce vstoupil do kuchyně. Měl čistou bílou zástěru, zrzavé vlasy. Ve tváři se mu zračil otupělý poklid, typický pro znuděné hostinské všude na světě. Přestože bylo tak brzy, působil unaveně.

Podal Bastovi knihu vázanou v kůži. „Málem sis ji zapomněl,“ řekl beze stopy jízlivosti.

Bast se zatvářil velmi překvapeně. „Jé! Děkuju, Reshi!“

„Není zač, Baste.“ Na ústech hostinského se objevil úsměv. „Až budeš dneska venku, nevyzvedl bys pár vajíček?“

Bast přikývl a zastrčil si knihu do podpaží. „Ještě něco?“ zeptal se.

„Možná i nějakou mrkev? Napadá mě, že večer uděláme ragú. Je kácen, budeme se muset přichystat na nával.“ Při těch slovech se mu zvedl koutek úst.

„Vajíčka a mrkev,“ zopakoval Bast svědomitě.

Hostinský se už odvracel, v půlce pohybu se však zarazil. „Vlastně se tu včera zastavil Tilmanovic kluk, hledal tě.“

Bast naklonil hlavu stranou, byl zřejmě na rozpacích.

„Možná ten od Jessoma?“ nadhodil hostinský a podržel si ruku zhruba ve výši hrudi. „Tmavé vlasy? Jmenoval se...“ hlas se mu vytratil, a když se rozpomínal, přimhouřil oči.

„Rike.“ Bast to jméno utrousil jako hrudku žhavého železa, pak rychle navázal a doufal, že si jeho mistr ničeho nevšimne. „Tilmanovi jsou dřevorubci na jih od města. Bez manželek a bez dětí. Nebyl to Rike Williams? Tmavé oči. Ušmudlaný?“ Bast chvilíku

přemýšlel o tom, jak jinak by toho chlapce ještě popsal. „Nevypadal nervózně? Jako by se ze všech sil snažil nic neukrást?“

Po poslední poznámce se ve tváři hostinského rozsvítila jiskřička poznání a on přikývl. „Prý tě hledal, ale nenechal žádný vzkaz...“ Zvedl na Basta obočí. Ten pohled říkal víc, než bylo patrné.

„Nemám nejmenší představu, co chce,“ odvětil Bast a znělo to od něj upřímně. Však se také snažil být upřímný. Jenže Bast věděl lépe než kdokoli jiný, zač je *toho* loket. Všechno, co se třpytí, není pozlacené a občas se vyplatí trochu se namáhat, abyste vypadali jako to, co skutečně jste.

Hostinský přikývl, vydal nicneříkající zamumlání a vyrazil zpátky k výčepu. Pokud ještě něco dodával, Bast to neslyšel, protože už zlehka běžel orosenou trávou a překvapivě modrošedým světlem rozbřesku.

Ráno: embril

Ve chvíli, kdy Bast dorazil, slunce vykukovalo nad korunami stromů a těch pár řídkých mráčků barvilo bledými odstíny růžové a fialové.

Na mýtině už čekaly dvě děti. Od vršku udržovaly uctivou vzdálenost, hrály si na obrovském šedokameni, který napůl zřícený ležel na úpatí kopce, lezly na něj a pak se smíchem skákaly do vysoké trávy.

Bast si uvědomoval, že ho sledují, a na kopeček nijak nespěchal. Na vrcholku stálo to, čemu děti říkaly bleskostrom, třebaže v těchto dnech už z něj zbýval jen mohutný ulomený kmen bez větví. Původní strom musel být obrovský, i tento pozůstatek byl tak vysoký, že Bast sotva dosáhl na jeho vrchol.

Kůra dávno opadala a roky na slunci holé dřevo odbarvily, až zbělelo jako kost. Jen na rozeklaném horním konci bylo i po všech těch letech temně a zubatě černé. Odtud dolů se po zbývajícím kmeni táhla tmavá, divoce rozvětvená vidlice, kde blesk kostěně bílé dřevo ožehl, jako by vlastním obrazem podepsal své dílo.

Bast natáhl levou ruku, konečky prstů se dotkl hladkého kmene a pomalu začal strom obcházet. Kráčel proti směru hodinových ručiček, proti směru světa. Cestou rozbíjení. Třikrát.

Pak si vyměnil ruce a obešel strom obráceně, pohyboval se stejně jako slunce po obloze. Tři pomalé kruhy po směru hodinových ručiček. Řádnou cestou k tvoření. Chodil tak, zatímco ho děti sledovaly, tam a zpátky, jako by strom byl špulka, na kterou navíjí nit a zase ji odmotává.

Nakonec se Bast posadil a opřel se zády o strom. Knihu odložil na nedaleký kámen a na zlaté ražbě titulu se rudě zalesklo vycházející slunce: *Celum Tinture*. Pak se bavil tím, že házel kameny do potoka, který se ostře zařezával do svahu kopce naproti šedokameni.

Po chvíli na kopeček ztěžka vystoupalo světlovlasé děvčátko s kulatým obličejem. Byla to nejmladší pekařova dcera Brann. Voněla chlebem a potem a... ještě něčím jiným. Čímsi, co se k ní nehodilo.

Pomalý dívčin příchod jako by se odehrával podle pravidel nějakého obřadu. Vystoupala na kopeček a na okamžik se zastavila. Jediný hluk dělaly ostatní děti shromážděné dole, které se vrátily ke hře.

Teprve teď Bast otočil hlavu a přešel holčičku pohledem. Nemohlo jí být víc než devět a byla o něco lépe oblečená a živená než většina ostatních dětí v městěčku. V ruce měla zmuchlaný bílý hadřík.

Děvče předstoupilo a nervózně polklo. „Potřebuju lež.“